

SEVGİ ÜZERİNE HİKAYELER

KÜÇÜK BİR HİKAYE

Japonya'da yaşanmış gerçek bir olay şöyledir: Evini yeniden dekore ettirmek isteyen Japon bunun için bir duvarı yıkar. Japon evlerinde genellikle iki tahta duvar arasında çukur bir boşluk bulunur. Duvarı yıkarken, orada dışardan gelen bir çivinin ayağına battığı için sıkışmış bir kertenkele görür. Adam bunu gördüğünde kendini kötü hisseder ve aynı zamanda meraklanır da kertenkelenin ayağına çakılmış çiviye görünce.

Muhtemelen bu çivi 10 yıl önce, ev yapılırken çakılmıştı. Peki nasıl olmuş da kertenkele bu pozisyonda hiç kıpırdamadan 10 yıl boyunca yaşamayı başarmış ? Karanlık bir duvar boşluğunda hiç kıpırdamadan 10 yıl boyunca yaşamak çok zor olmalı.

Böylece adam çalışmayı bırakır ve kertenkeleyi izlemeye başlar. Sonra nereden çıktığını farkedemediği başka bir kertenkele gelir ağzında taşıdığı yemekle... Adamı sersemletir gördüğü manzara. Bu nasıl bir sevgi? Ayağı çivilenmiş kertenkele, 10 yıldır diğer kertenkele tarafından beslenmektedir...

GELECEĞİNİ BİLİYORDUM !

Savaşın en kanlı günlerinden biri. Asker, en iyi arkadaşının az ileride kanlar içinde yere düştüğünü görür. İnsanın başını bir saniye bile siperin üzerinde tutamayacağı ateş yağmuru altındaydılar. Asker teğmene koştu.

- Teğmenim, fırlayıp arkadaşımı alıp gelebilir miyim?

"Delirdin mi? der gibi baktı teğmen.

- Gitmeye değer mi? Arkadaşın delik deşik olmuş. Büyük olasılıkla ölmüştür bile. Kendi hayatını da tehlikeye atma

Asker ısrar etti. Teğmen:

- Peki... Git o zaman ...

İnanılması güç bir mucize. Asker o korkunç ateş yağmuru altında arkadaşına ulaştı. Onu sırtına aldı koşu koşu döndü. Birlikte siperin içine yuvarlandılar. Teğmen, kanlar içindeki askeri muayene etti. Sonra onu sipere taşıyan askere döndü:

- Sana değmez, hayatını tehlikeye atmana değmez, demiştim. Bak haklı çıktım. Bu zaten ölmüş dedi teğmen.

"Değdi teğmenim" dedi asker.

- Nasıl değdi?" dedi teğmen.

- Bu adam ölmüş görmüyor musun?

- Gene de değdi komutanım. Çünkü yanına ulaştığımda henüz sağdı. Onun son sözlerini duymak dünyaya bedeldi benim için. Ve arkadaşının son sözlerini hıçkırarak tekrarladı teğmene:

"Geleceğini biliyordum !.." demişti arkadaşı... "Geleceğini biliyordum !.."

İNSANI DÜZELTMEK

Adam, bir haftanın yorgunluğundan sonra pazar sabahı kalktığında bütün haftanın yorgunluğunu çıkarmak için eline gazetesini aldı ve bütün gün miskinlik yapıp evde oturacağını düşündü. Tam bunları düşünürken oğlu koşarak geldi ve sinemaya ne zaman gideceklerini sordu. Baba oğluna söz vermişti bu hafta sonu sinemaya götürecekti ama hiç dışarıya çıkmak istemediğinden bir bahane uydurması gerekiyordu.

Sonra gazetenin promosyon olarak dağıttığı dünya haritası gözüne ilişti. Önce dünya haritasını küçük parçalara ayırdı ve oğluna eğer bu haritayı düzeltebilirsen seni sinemaya götüreceğim dedi. Sonra düşündü; oh be kurtuldum en iyi coğrafya profesörünü bile getirsen bu haritayı akşama kadar düzeltemez.

Aradan on dakika geçtikten sonra oğlu babasının yanına koşarak geldi ve baba haritayı düzelttim, artık sinemaya gidebiliriz dedi. Adam önce inanmadı ve görmek istedi. Gördüğünde de hayretler içinde kaldı ve bunu nasıl yaptığını sordu.

Çocuk şöyle cevap verdi :

Bana verdiğin haritanın arkasında bir insan vardı.

İNSANI DÜZELTTİĞİM ZAMAN DÜNYA KENDİLİĞİNDEN DÜZELMİŞTİ.

SEVGİYİ BİLENLER

Bir gün sormuşlar ermişlerden birine: "Sevginin sadece sözünü edenlerle, onu yaşayanlar arasında ne fark vardır?" diye. "Bakın göstereyim" demiş ermiş.

Önce sevgiyi dilden gönüle indirememiş olanları çağırarak onlara bir sofraya hazırlamış. Hepsini oturmuşlar yerlerine. Derken tabaklar içinde sıcak çorbalar gelmiş ve arkasından da "derviş kaşıkları" denilen bir metre boyunda kaşıklar. Ermiş "Bu kaşıkların ucundan tutup öyle yiyeceksiniz" diye bir de şart koymuş. "Peki" demişler ve içmeye teşebbüs etmişler. Fakat o da ne? Kaşıklar uzun geldiğinden bir türlü döküp saçmadan götüremiyorlar ağızlarına. En sonunda bakmışlar beceremiyorlar, öylece aç kalmışlar sofradan.

Bunun üzerine "Şimdi..." demiş ermiş. "Sevgiyi gerçekten bilenleri çağıralım yemeğe." Yüzleri aydınlık, gözleri sevgi ile gülümseyen ışıklı insanlar gelmiş oturmuş sofraya bu defa. "Buyurun" deyince her biri uzun boylu kaşığı çorbaya daldırıp, karşısındaki kardeşine uzatarak içmişler çorbalarını. Böylece her biri diğerini doyunmuş ve şükrederek kalmışlar sofradan.

"İşte" demiş ermiş. "Kim ki hayat sofrasında yalnız kendini görür ve doymayı düşünürse o aç kalacaktır. Ve kim kardeşini düşünür de doyurursa o da kardeşi tarafından doyurulacaktır şüphesiz.

Şunu da unutmayın: Hayat pazarında alan değil, veren kazançlıdır her zaman..."

YAŞAMIN FISILTISINI DİNLE ...

Genç bir yönetici, yeni Jaguar'ı içinde kurulu, biraz da hızlıca, bir mahalleden geçiyordu. Park etmiş arabaların arasından yola fırlayan bir çocuk olabilir düşüncesiyle dikkatini daha çok yol kenarına vermişti. Bir şeyin yola fırladığını görünce hemen fren yaptı ama aracı durana kadar geçen mesafede yola çocuk fırlamadı. Bunun yerine, yepyeni arabasının yan kapısına büyükçe bir taş çarptı.

Adam hızlıca frene yüklendi ve taşın fırlatıldığı boşluğa doğru geri geri gitti. Sinirlenmiş olan genç adam arabasından fırladı ve taşı atan çocuğu kaptığı gibi yakında park etmiş olan bir arabanın gövdesine sıkıştırdı. Bunu yaparken de bağıırıyordu:

- Sen ne yaptığını sanıyorsun serseri? Bu yaptığın ne demek oluyor? O gördüğün yepyeni ve pahalı bir araba ve attığın o taşın mahvettiği yeri düzelttirmek için kaportacıya bir sürü para ödemek zorunda kalacağım. Neden yaptın bunu ?

Küçük çocuk üzgün ve suçlu bir tavır içindeydi.

- Lütfen amca, lütfen kızmayın. Ben çok üzgünüm ama başka ne yapabiliydim, bilemedim. Taşı attım, çünkü işaret etmeme rağmen diğer arabalar durmadı.

Çocuk, gözlerinden süzülen yaşları elinin tersiyle silerek park etmiş bir aracın arkasına işaret etti.

- Abim orada. Yokuştan aşağı yuvarlandı ve tekerlekli sandalyesinden düştü ve ben onu kaldıramıyorum.

Çocuğun şimdi hıçkırıklardan omuzları sarsılıyordu ve şaşkın adama sordu:

- Onu kaldırıp tekerlekli sandalyesine oturtmama yardım edebilir misiniz? Sanırım abim yaralandı ve benim için çok ağır.

Genç yönetici ne diyeceğini bilemez halde boğazındaki düğümden yutkunarak kurtulmaya çalıştı. Yerde yatan sakat çocuğu kaldırıp tekerlekli sandalyesine oturttu, cebinden temiz ve ütülü mendilini çıkartıp, çeşitli yerlerinde oluşmuş ve kanayan yara ve sıyrıkları dikkatlice silmeye çalıştı. Bir şeyler söyleyemeyecek kadar duygulanmış olan genç adam, abisinin tekerlekli sandalyesini iterek yavaş yavaş uzaklaşan çocuğun ardından bakakaldı. Jaguar marka arabasına geri dönüşü yavaş yavaş oldu ve yol ona çok uzun geldi. Arabanın yan kapısında taşın bıraktığı iz çok derinve net görülür şekildeydi ama adam orayı hiç bir zaman tamir ettirmedi.

Oradaki izi, şu mesajı hiç unutmamak için sakladı:

Hiç bir zaman yaşamın içinden, seni durdurmak ve dikkatini çekmek için birilerinin taş atmasına mecbur kalacağı kadar hızlı geçme. Yaratan ruhumuza fısıldar ve kalbimizle konuşur. Bazen, onu dinlemek için vaktimiz olmuyorsa, bize taş fırlatmak zorunda kalır.

Fısıltıyı dinle veya taşı bekle. Seçim senin..